ROMAN

TOPRAĞIN YAĞMURLA İMTİHANI

MEHMET ALİ AKBAŞ

tilki
Kitap

roman
toprağın yağmurla imtihanı
mehmet ali akbaş (mecburi)
ISBN 978-975-2470-17-0
1.Basım, İstanbul, Haziran 2017
Genel Seri:130 Roman Serisi:14

Tilki Kitap©
iletisim@tilkikitapyayinevi.com
www.tilkikitapyayinevi.com
www.BuDukkan.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Yayın Koordinatörü: Erdal Erdoğan
Editör: Benjamin AE, Zehra Kıratlı
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Bizim Matbaacılık

Eserin bu baskıdaki tüm hakları Tilki Kitap©'a aittir. Alıntı dışında kullanımı yazılı izne tabiidir. Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir. Tilki Kitap'ın edebi değer dışında yayın kıstası bulunmamaktadır.

toprağın yağmurla imtihanı

mehmet ali akbaş
(mecburi)

Mehmet Ali Akbaş (Mecburi), 1983 Diyarbakır'ın Ergani ilçesinde dünyaya geldi. İlköğretim ve lise eğitimini Diyarbakır, Üniversite eğitimini İstanbul'da tamamladı.

Avrupa'da dergi ve gazetelerde yazarlık yaptı. Bir çok üniversitede konferans ve seminere konuşmacı olarak davet edilerek, toplumsal bilinçlendirme adı altında konferanslar düzenledi. Şu an hem yurt içinde hem yurt dışında konferans, seminer ve toplantılar düzenlemekle beraber, antoloji serileri hazırlayarak okul ve halk eğitim kütüphanelerine edebiyat adına katkı sunmaktadır.

Yazdığı şiir ve sözleri birçok sanatçı ve ozanlara ilham kaynağı olduğu için kendisine Ozan Ahmed Mahlassız tarafından "Mecburi" mahlası verildi. Yüksek lisans mezunu olup, şiir ve edebiyatla uğraşmaktadır.

Eserleri:

Aşkın Sonu Baharı, Şiir, Kule Kitap, 2015
Toprağın Yağmurla İmtihanı, Roman, Tilki Kitap, 2017

Aldığı Ödüller:

1.Uluslararası Başarı ve Onur Ödülü
1.Uluslararası ATKS etkinliğine ve Edebiyata Katkı Ödülü

"Sen Toprak gibi yan da;
varsın, yağmayan yağmur utansın."

Çocukluğum, babamdan ayrı olarak annemle geçti. Çünkü babam bir yandan bizi geçindirmek için çalışırken, diğer yandan da dışarıdan üniversiteyi bitirerek, askeri okula girmiş daha sonra görevi gereği şehir şehir gezerek hayatını insanların hayatını korumaya adamış ve bizden hep uzak kalmıştı.

Annem, dünyanın en güzel kadınıdır. Masmavi gözleri, kısa saçları ve o muhteşem gülüşüyle insana hayata tutunma ışığı aşılar adeta. Benim hayalimde hep İstanbul vardı. Ama hiç görmemiştim. Bu dünya şehrini hep resimlerden bilirdim. Tarihiyle, eşsiz güzellikleriyle, boğazıyla, Kız Kulesi'yle ayrı bir dünyadır, İstanbul.

Eğer, hayatınızın herhangi bir anında sonsuza kadar kalacaksınız deseler, kuşkusuz İstanbul'daki anlarımı tercih ederdim.

Yıllarca farkında olmadan aradığım şeyle yeniden karşılaştığımı liseye başlarken anladım. Liseye henüz başlamıştım ve her zamanki gibi mavi bisikletimle okuldan çıkmış eve doğru gidiyordum. Yanındakilerle konuşan, orta boylu, kahve renkli gözlü, üzerinde hoş spor kıyafetiyle, saçlarına yeni ak düşmüş olması ayrı bir hava oluşturan birini gördüm.

Ben bisikletimle hızla yanlarına yaklaşırken hızımı alamayıp o adama çarptım. Adamın yere düşüp canı acımasına rağmen, dönüp bana:

"Siz iyi misiniz matmazel?" demesinden ne kadar kibar olduğunu anladım ve aradığım aşkın o olduğu hissine kapıldım.

Saçlarına yeni ak düşmüş olan bu adam, muhteşem gülüşüyle beni adeta büyülemişti. Ondan duyduğum "matmazel" sözcüğüyle kalbim, ilk defa birinden hoşlanıyor olmanın heyecanıyla çarpıyordu.

İsminin Toprak olduğunu ve İstanbul'da yaşayan genç kızların hayran olduğu bir sanatçı olduğunu öğrendiğimde, garip bir hüzün oluştu içimde.

O gece eve geldiğimde, o gülüşünü hatırlayıp bir gün onunla tekrar karşılaşacağım hayaliyle sabaha kadar uyuyamadım.

Neydi beni benden alan? İlk defa böyle hüznü ve mutluluğu aynı anda yaşıyordum. Derken sabaha karşı daldığım uykudan, sabah annemin sesiyle uyandım:

"Yağmur, kalk kızım okula geç kalacaksın!"

Ama aklım hala ondaydı.

Demek adı Toprak'tı. Sanki yağmur yağıyordu toprağa ve baharı yaşıyordu yüreğim.

İnsanın kendi kaderini kendisinin yazabileceğine inandığım için olsa gerek, bir an okul yıllarında okulu bırakıp, kendime istediğim geleceği kurmaya kalkışmıştım bir defasında.

"Hayat şartlarının bu kadar zor olduğu bir dönemde anne, baba olmadan hayata nasıl tutunabilirim ki?" düşüncesi oluştuğu için kafamda vazgeçtim.

Uyandığımda, annem kahvaltıyı hazırlamış beni bekliyordu. Keyifsiz bir halde kahvaltı yaptığını görünce, sarılıp öptüm yanakların-

dan.

Canım annem, babamı çok özlemiş olmalı ki elindeki mektubu ve babamın resmini koklayarak derin bir of çekiyordu. Buralardan uzaklara gitmiş birinin sesini duyma ümidiyle yaşaması, günlerce gelmeyen mektubu beklemesi, hüzün ve mutluluğu aynı anda yaşaması, her telefon çaldığında korkuyla, heyecanla yerinden fırlaması, annemin, babama olan aşkının tarifsiz resmiydi.

O sabah, annemde gördüğüm hüzün ve mutluluğu aynı anda yaşama durumu benim de başıma gelmişti sanki.

Artık hayalden öte gerçek aşk olduğuna inandığım duygularımı, gördüğüm adama anlatmalıydım.

Hep ertelediğim hayallerim, umutlarım olurdu ama bunları gerçekleştirmek için mücadele azmini yakalayamazdım bir türlü.

İşte benim de hayalden öteye geçerek bir şey yapmam gerekiyordu. Ve bunu istemeden değil, beklenmedik bir biçimde kendimi içinde bulduğum bir durumda değil; isteyerek, karar vererek… Benim seçimim olacaktı bu artık.

Evet ya da hayır.

İkisinin arasında belirsiz, kimsesiz alanda özgürce gezip dolaşma hakkım kalmamıştı. Mutlu muydum, ayaklarım yerden kesilmiş miydi bilmiyordum. Bildiğim ve aklımda kalan tek şey, "matmazel" diyen adamın gülüşüydü.

Hayat kısa, zaman su gibi akıp giderken, okulu bitirmiş olmanın

verdiği bir boşlukta hissediyordum kendimi.

"Ah Burcu! Canım, şimdi burada olsaydın yaz tatilini beraber geçirecektik." diye geçirdim içimden.

Her şeyden önce, onunla kurduğumuz hayaller vardı. Her yeri karış karış gezecektik. Günboyu evde anneme yardım edip bir yere çıkmadım. Yemek, temizlik derken çok yorulmuştum.

Kadife renkli, ağır tonlu koltuklardan birinde oturmuş, çayımı yudumlarken, babamın odaya girmesiyle doğruldum.

"Babasının gülü, ne yapıyor bakalım?" diye tebessümlü bir şekilde gelip karşıma oturdu. Ben babamı çok iyi tanıyor olmalıyım ki "Acaba bir hata mı yaptım?" diye düşünmeye başladım. Çünkü Babam eve geldiğinde yemeğini yedikten sonra televizyonun karşısında uyuya kalırdı genelde. Babamla konuşurken, utangaçlığımdan mıdır, saygımdan mıdır bilmem, gözlerine bakamazdım.

Annem kurabiyeleri tepsiye dizmiş, çaylarla yanımıza geliyordu. Abim her zamanki gibi elinden düşürmediği kitabıyla yanıma gelip oturdu. Ben ise koltuğun bir köşesinde oturmuş, kafamdakilere ve duygularıma bir anlam vermeye çalışıyordum.

Babam,"Bak kızım, okulun da bittiğine göre, senin de bir aile yaşantın olsun diyorum. O yüzden seni Turgut ile evlendirmek istiyorum." deyince ben şaşkın şaşkın ne olduğunu anlamaya çalıştım. Babam durup dururken neden böyle bir şeyden bahsetti ki? Hem ben Toprak'a aşığım.

"Eeee?" dedi babam.

"Sen bu işe ne diyorsun kızım?"

"Hiç tanımadığım, görmediğim biri ile nasıl evlenirim? İstemiyorum." dedim.

Annem heyecanla çayını devirdi, abim elindeki kitabı buruşturdu, Babamın yüzü değişti bir anda.

"Aaa! Sen ne diyorsun kızım?" dedi annem.

"Yok, yok bu bizimle eğleniyor bey." dedi babama.

"Hayır, ne eğleniyorum ne de evleniyorum." dedim gülerek.

"Delirmiş, başka bir şey değil." dedi abim.

"Bir durun bakalım, bu şakası yapılacak bir şey değil. Adet yerini bulsun diye Turgut'un ailesine bir cevap vermemiz gerekiyor." derken sesi titriyordu babamın. Çok şaşırdığı belliydi.

"Evlenmiyorum." dedim babama. Annem ağlamaya başladı. Çünkü ben bir şey söylediğim zaman söylediğim şeyi yapacağımı bilirdi.

Burcu, bunu duyunca dili tutuldu, inanamadı ve ne diyeceğini bilemedi.

"Ev hanımı mı olacaksın?" diye alaylı alaylı takıldı.

O gece geç saatlere kadar Burcu ile telefonla konuştuk.

"Evlenip de ne yapacaksın ki?

"Boş ver takma kafana, her evde olur öyle şeyler."

"Hem babanın, senin fikrini almak istemesinden belli, kararı sana bırakması." diyordu. İşte bu beni bir nebze olsun rahatlatmıştı.

Hani bazı sabahlar bir iç sıkıntısıyla uyanırsın, bir tedirginlik içini kemirir durur. O anlam veremediğim geceden sonra, öyle bir sabahtı. Sıcak bir ağustos sabahı. Bahçedeki cıvıl cıvıl kuş sesleri, oyun oynayan çocukların sesleriyle ayrı bir ahenk oluşturuyordu bahçeye.

Karşımda bir anda Toprak'ı görünce içimde fırtınalar koptu.

Evet,

O gülüşünü unutamadığım, saçlarına yeni ak düşmüş, kahve renkli gözlü adam buradaydı.

Bizim buralar çok güzel olur yaz akşamları. Farklı sanat etkinliklerinin yapıldığı, eğlencenin hız kesmediği, yerli ve yabancı turistlerin akın akın geldiği İzmir… O yüzden İzmir'de yaşamayı seviyordum.

Hani bütün genç kızların hayalinde, ışıl ışıl gecelerde sevdikleriyle el ele, göz göze dans ettiği o göz alıcı İstanbul geceleri vardır. Ben de hep öyle bir gecede sevdiğim erkekle dans edeceğim o muhteşem anı hayal etmişimdir. İzmir'de olup, İstanbul'da yaşamak bu olsa gerekti.

Bu onunla ikinci karşılaşmamızdı. O bisikletle çarptığım adamla yine karşılaşmıştık ve üzerinde İstanbul kokusu vardı sanki. Ne yapacağımı bilemez bir halde yanaklarım kızarmış öylece duruyordum.

Elini uzatırken hoş bir gülümsemeyle, "Günaydın matmazel!" derken, ben parmaklarının ucunu isteksiz ve hafifçe dokunur gibi tutup, "Günaydın!" dedim.

Bütün genç kızların âşık olduğu adam… Belli ki yoldan gelmiş, çok yorgun görünüyordu.

TOPRAĞIN YAĞMURLA İMTİHANI

MEHMET ALİ AKBAŞ

Bir genç kızın yaşadığı anlık duygudan sonra, herşeyini kendisine feda eden birinden aldığı ah ve trajik sonuçlarının, acaba benimde başıma gelecek mi? Diyeceğiniz ve kendinizi sorgulama ihtiyacı hissedeceğiniz, acı bir serüven.

TilkiKitap.com
TilkiKitap
TilkiKitap
www.budukkan.com
Online kitap satış sitesi.

9 789752 470170